

αν δεν κλώ εγω
αν δεν κλης εσυ
αν δεν καουμε εμεις
πως θα γενουνε
τα σκοταδια λαμψη?

Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Άλλιέντε,

Έμεις δέν θά στείλουμε λουλούδια στόν τάφο σου. Έμεις δέν θά χύσουμε δάκρυα γιά τόν χαμό σου, ούτε κών θά έκφράσουμε τήν «λύπη» μας. Γιόμισε ή ψυχή μας έπα-
νάσταση.

Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Άλλιέντε,

Είσαι δικός μας. Είμαστε δικοί σου. Η πάλη μας είναι κοινή, ο στόχος μας είναι ο ίδιος. Ο λαός σου είναι και λαός μας. Το ξέρουμε πως ο θάνατός σου δέν θά ανάκοψη ούτε δευτερόλεπτο τήν έπαναστατική του πορεία. Το ξέρουμε πως ποτέ κανείς, δέν μπορεί ν' άνακόψη τήν έπαναστατική πορεία ενός λαού έστω κι' αν αυτός λέγεται Η.Π.Α. Είμαστε σίγουροι γιά τή νίκη του λαού σου όπως είμαστε σίγουροι γιά τή νίκη όλων των λαών του κόσμου. Η νίκη είναι δική μας.

Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Άλλιέντε,

Τούτη τήν ώρα άποφασίζουμε, πως δέν υπάρχει άλλος δρόμος, πως δέν μένει άλλη πορεία πρós τήν άπελευθέρωση, από τήν άνοιχτή, τήν άνελέπη, τήν άμείλιχτη πάλη, ένάντια στόν ιμπεριαλισμό, γιά τή νίκη του σοσιαλισμού και τήν ολοκλήρωση του ανθρώπου.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Ο Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Σαλβατόρ Άλλιέντε είναι νεκρός. Η τρομερή δύναμη ενός ολοκληρωμένου στρατού χρησιμοποιήθηκε άμείλιχτα γιά νά σβήση και τις τελευταίες έλπίδες ενός λαού γιά έθνική άνεξαρτησία, γιά άπαλλαγή από τήν Άμερικάνικη έκμεταλλεύση, γιά μείωση τής άδικίας, γιά τόν σοσιαλισμό. Το ναυτικό έσπασε, ή άεροπορία βομβάρδισε τόν προεδρικό μέγαρο και τόν σπίτι του Άλλιέντε, τά τάν κς βγήκαν στους δρόμους και άνάλαβαν τήν κύρια έπίθεση, τόν πυροβολικό χρησιμοποιήθηκε γιά νά καταληφθούν όλες οι έστίες αντίστασης και τά εργοστάσια πού κυριεύτηκαν από τούς εργάτες. Τέλος στό ΠΕΖΙΚΟ δόθηκε ή έργολαβία των έκμεταλλεύσεων. Πρώτος στόν άγώνα ο Σαλβατόρ Άλλιέντε σάθηκε ήρωικά μέχρι τόν τέλος γιά τήν ύποστήριξη τής δικαίας άπαίτησης του λαού του γιά ένα καλύτερο μέλλον. Η δολοφονία του θάναί γιά πάντα ταυτισμένη με τήν άμότητα του Ιμπεριαλισμού.

Γιά τρία τώρα χρόνια τόν έπειραμα Άλλιέντε βρισκόταν στό έπίκεντρο τής Σοσιαλιστικής Σκέψης. Ήταν τόν άποκορύφωμα μιας μεγάλης διαμάχης μεταξύ των δυνάμεων του Σοσιαλισμού σ' όλο τόν κόσμο. Η εξέλιξη αυτής τής διαμάχης σέ γενικές γραμμές θά μας άπασχολήση γιά λίγο. Με τήν έπικράτηση του καπιταλιστικού συστήματος πολλοί στοχαστές έδαν τήν καταπίεστική του μορφή και προσπάθησαν ν' αναλύσουν τόν σύστημα και νά δώσουν τήν μελλοντική και εξέλιξη και τούς τρόπους άνατροπής του. Η σκέψη τους άκολούθησε τρεις βασικούς δρόμους. Οι άναρχικοί έφτασαν στό συμπέρασμα ότι κάθε μορφής έξουσία είναι καταπιεστική και πρότειναν τήν άμεση άντικατάστασή της από τήν άναρχική κοινωνία μιά

κοινωνία δηλαδή όπου τόν κάθε άτομο θ' αναλάμβανε τις ευθύνες του χωρίς κανένα άπολύτως έξαναγκασμό. Πίστευαν στή φυσική τάση του ανθρώπου γιά τόν καλό θεωρούσαν σάν πηγή του κακού τήν καταπίεση από οποιαδήποτε κυβέρνηση. Έδλεπαν καχύποπτα κάθε καλά ώργανωμένη κατάσταση και ή λύση γι' αυτούς ήταν ή αυθόρμητη έξέγερση ή λαού ένάντια στήν κυβέρνηση. Οι Μαρξιστές είδαν τήν εργατική τάση σάν τήν τάση πού θά έφερνε τήν άλλαγή. Οι λόγοι σήμερα είναι ξεκάθαροι. Η εργατική τάξη, δημιουργία του καπιταλιστικού συστήματος, είναι άπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ανάπτυξη του. Ταυτόχρονα είναι τόν θύμα, στυγνής έκμεταλλεύσεως από τούς κεφαλαίους. Ήταν επόμενο πώς αυτή ή τάξη (όταν) συνειδητοποιούσε τήν έκμεταλλεύση της μπορούσε νά χρησιμοποιήση τήν τεράστια δύναμή της γιά νά άνατρέψη τόν σύστημα. Τό επόμενο δήμα θά ήταν ή έπιβολή τής θέλησης τής εργατικής τάσεως — ή δικτατορία του προλεταριάτου — και ή εξέλιξη πρós τόν σοσιαλισμό και τόν κομμουνισμό. Η τρίτη θέση πού εξέλιχθηκε και ως ένα βαθμό περιορίστηκε στήν Άγγλία βασίστηκε σέ ήθικο-θρησκευτικές βάσεις και έβαλε σάν στόχο τής τή συνεχή μείωση τής άδικίας. Άνάλυσε τήν κατ' άνάγκη έκμεταλλευτική και άδικη φύση του καπιταλισμού και προσπάθησε νά κών βίωμα του κόσμου τήν άνάγκη τής εξέλιξης τής κοινωνίας πρós τόν σοσιαλισμό.

Η έπικράτηση τής επανάστασης στή Ρωσία και ή συντριβή των δημοκρατικών δυνάμεων στήν Ισπανία από τόν Φράνκο δημιούργησαν καταστάσεις πού δικαίωναν τούς Μαρξιστές. Η Ισπανία μάλιστα ήταν και ή τελευταία σημαντική εμφάνιση των άναρχικών. Ωστό-

σο Μετά τόν Ψυχρό πόλεμο πού άκολούθησε τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τόν δόγμα τής ειρηνικής συνύπαρξης δημιούργησε πρόσφορο κλίμα γιά εξέλιχτικούς προσανατολισμούς. Οι εύρωπαιοι σοσιαλιστές πίστεψαν στή δυνατότητα ειρηνικής μετάβασης στό σοσιαλισμό. Τροποιώντας τήν Μαρξιστική άνάλυση αφάιρεσαν τόν στοιχείο τής βίαιης επανάστασης και προσπάθησαν νά καταλάβουν τήν έξουσία με κοινοβουλευτικά μέσα. Αυτό με τή σειρά του δημιούργησε μιά τριπλή κατάσταση. Η σοσιαλδημοκρατία από τή μιά άποτελείται από μιά συμμαχία άστικών προοδευτικών δυνάμεων και άκριβώς γι' αυτό τόν λόγο σέ κάθε χώρα παρουσιάζει διαφορετικό πρόσωπο. Στες καλύτερες περιπτώσεις προσπαθεί νά φέρη βαθμιαίες άλλαγές και νά δημιουργήση προϋποθέσεις γιά πραγματική δημοκρατία, στες χειρότερες έχει καταντήση ύποχείριο του καπιταλισμού. Από τήν άλλη τά κομμουνιστικά κόμματα βλέπουν τόν ρόλο τους στήν κατάληψη τής κυβερνήσεως, πιθανότατα σέ συνεργασία με τούς Σοσιαλδημοκράτες, και τήν προώθηση τής άλλαγής. Και στις δύο καταστάσεις υπάρχουν αυτοί πού διαφωνούν και ύποστηρίζουν ότι οι ειρηνική μετάβαση είναι άδύνατη γιά τόν μόλις ο καπιταλισμός δει πώς κινδυνεύει θά αφήσει τά προσχήματα γιά δημοκρατία και θά χρησιμοποιήση όποιοδήποτε μέσο γιά τήν άποτροπή του Σοσιαλισμού. Διαθέτει μάλιστα γι' αυτό τόν σκοπό τήν τεράστια δύναμη τής κυβερνητικής μηχανής και του Στρατού.

Αυτή ή τρίτη κατάσταση παίρνει διαφορετικές μορφές σέ διαφορετικές χώρες: Στήν εύρώπη παραμένει συνήθως μέσα στά παραδοσιακά σοσιαλιστικά κόμματα και όταν ξεχωρίζει — όπως στήν περίπτωση του Γκαρωντού, του Φιλ-

τρινέλλι και των κινήσεων πού έγιναν γνωστές σάν «άκρα άριστερά» — δέν καταφέρνει νά δημιουργήση σημαντική λαϊκή βάση. Άκόμα και στήν πιο πετυχημένη τής έκφραση, τά γεγονότα του έξητταχτώ στή Γαλλία, ή συντριβή τής άπύρξε εύκολη έπιχείρηση κυρίως γιά τούς εξέλιχτικούς σοσιαλιστές δέν ήθελαν νά ριψοκινδυνεύουν τούς κοινοβουλευτικούς τους άγώνες. Στή Λατινική Άμερική όμως, όπως και γενικότερα στόν τρίτο κόσμο ή επαναστατική κίνηση δημιούργησε πιο γερές βάσεις. Σημαντικότερή τής έπιτυχία ήταν ή Κουβανέζικη επανάσταση και ή πετυχημένη αντίσταση του λαού τής Κούβας στες έπιθέσεις του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι (άλληπαλληλες) άποτυχίες του Γκούεβέρα στή Βολιβία και του Μαρικέλλο στή Βραζιλία όπως και ή έπιτυχία του Άλλιέντε στή Χιλή έφεραν σέ δύσκολη θέση τήν Έπαναστατική Άριστερά. Ο Δημοκρατικός δρόμος πρós τόν Σοσιαλισμό κέρδιζε σταθερά έδαφος και τόν παράδειγμα τής Λαϊκής Ένωσης στή Χιλή πού άποτελούσαν κυρίως τόν Κομμουνιστή. Κόμμα και οι Σοσιαλιστές του Άλλιέντε δύνάμεως τς ρεφορμιστικές τάσεις σ' όλο τόν κόσμο. Παράλληλα ή έπιτυχία του Μπράντ στή Γερμανία, ή παρ' όλίγον έπιτυχία των σοσιαλιστικών δυνάμεων στή Γαλλία και οι έλπίδες γιά σοσιαλιστική έπικράτηση στήν Ιταλία έδειχναν πώς ή επαναστατική δράση δέν ήταν άναγκαία προϋπόθεση γιά τόν σοσιαλισμό. Η Μαρξιστική θέση ότι «σκοπός» τής επανάστασης δέν είναι ή μετάβαση τής γραφειοκρατικής - στρατιωτικής μηχανής σ' άλλα χέρια άλλο ή συντριβή τής φαινόταν ν' άνήκει σέ μιά περασμένη εποχή.

Ωστόσο αυτή άκριβώς ή Μηχανή σάθηκε σύμμαχος του Άμερικάνικου Ιμπεριαλισμού και ή άδυναμία του

«Δέν θά παραιτηθώ. Έπαναλαμβάνω τήν άπόφαση νά άντισταθώ με όλα τά μέσα, άκόμη και θυσιάζοντας τήν ζωή μου, ώστε τούτο νά άποτελέσει δίδαγμα και νά καταδείξει ένώνιον τής ιστορίας τήν άγριότητα εκείνων οι όποιοί δέν γνωρίζουν άλλα μέσα πλόν τής βίας. Ήθα μείνω εδώ διά νά υπερασπισθώ τήν Κυβέρνηση τήν όψησαν έξέλεξαν οι εργαζόμενοι και καλώ τούς εργάτες όπως καταλάβουν τά εργοστάσια και όλα τά μέρη εργασίας των...»

Σ. ΑΛΛΙΕΝΤΕ

Άλλιέντε νά τή συντριβή έγινε ο κύριος λόγος γιά τόν διασμό τής λαϊκής θέλησης. Τι όμως μπορούσε νά γίνη; Τόν κομμουνιστικό Κόμμα τής Χιλής και άλλες συντηρητικές καταστάσεις μέσα στή Λαϊκή Ένωση προωθούσαν μιά πιο μετριοπαθή στάση και ζητούσε συνεργασία με τούς χριστιανοδημοκράτες γιά ν' άποφύγουν τή σύγκρουση με τή δεξιά. Άς σημειώσουμε ότι ο Φρέι ο άρχηγός τής χριστιανοδημοκρατικής έπικρότησε από τήν πρώτη κιόλας μέρα τόν πραξικό-

πημα. Η άλλη όμως κατηγορία ότι δηλαδή ή Λαϊκή Ένωση προχωρούσε άκριβώς πολύ γρήγορα, αλλά πολύ άργά είναι πού θά τραβήση τόν παραπάνω ενδιαφέρον. Ένα ντοκουμέντο του Άριστέρου Έπαναστατικού Κινήματος πού δέν μετείχε στή «Λαϊκή Ένωση» άμέσως μετά τήν έλελογική νίκη του Άλλιέντε, πριν άκόμα ψηφιστή πρόεδρος από τόν Κογκρέσο, αναφέρει τά έξής προφητικά:

«Οί κυρίαρχες τάσεις δο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
Είς τήν 2αν σελίδα

Γραμματα και Τεχνες

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ

Γεννημένος στη γη της 'Ιωνίας - στη Σμύρνη - έρχεται στην Αθήνα το 1914 για να τελειώσει το Γυμνάσιο και να παρακολουθήσει νομικά στο Πανεπιστήμιο. Ο πατέρας του, ο Στέλιος Σεφεριάδης, καθηγητής του Διεθνούς Δικαίου, έγραφε ποιήματα και είχε πάρει και ποιητικό βραβείο. Ο γιος, Γιώργος Σεφέρης, διορίζεται το 1926 στο υπουργείο Έξωτερικών. Διπλωμάτης καριέρας υπηρέτησε σε ελληνικά προξενεία και Πρεσβείες της Μέσης Ανατολής, Βαλκανίων και Ευρώπης. Η τελευταία του θητεία ήταν στο Λονδίνο, όπου έμεινε χρόνια σαν πρεσβευτής της Ελλάδας.

Η παιδεία του είναι εύρύτατη. Γρήγορα αποκτά συνείδηση της προσωπικότητάς του, αποκτάει αποφασιστικά από την παραδοσιακή μορφή και οδηγεί την ποίησή μας σε νέες σύγχρονες μορφές έκφρασης. Ωστόσο δεν αρνιέται τα διδάγματα του Παλαμά και του δημοτικού τραγουδιού. Αντλεί από τις ανεξάντλητες πηγές της καθαρής ελληνικής παράδοσης ζητήματα αίσιας.

Η ποίηση του Σεφέρη εμφανίζεται με τη μεγάλη κρίση της εθνικής μας ζωής, ύστερα από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, έπειτα από τον ξεριζωμό του ελληνισμού της Μικρασίας. Ένα ακόμη όνειρο, το δράμα του Βενιζέλου της «Ελλάδος των δύο ηπείρων και πέντε θαλασσών» έχει γίνει συντριμμία.

Τό πληγμα για τον βαθύτατα πατριωτικό Σεφέρη είναι τεράστιο. Βλέπει από τότε τον ελληνισμό να θωλιάζει, την πατρίδα του έρμαιο στα χέρια των θαρβάρων κι ο κόσμος ακοτεινιάζει γύρω του, τό αίσθημα μιάς γενικής ελληνικής παρακμής βουρκώνει την εθνικά άφυπνισμένη του συνείδηση.

Λέγει ο ίδιος κάπου: «αν άρχισα να τραγουδώ θα φωνάξω, κι αν φωνάξω...» και άλλου «Βοηθήστε μας στην

Ψαρών την ολόμαυρη ράχη».

Ολόκληρη η ποίηση του είναι κατάσπαρτη από εικόνες, μνήμες, βουλιαγμένες πέτρες, σπασμένα αγάλματα, έρειπια, από κορμιά που δέν έέρουν πιά πώς ν' αγαπήσουν, από άδικα χυμένο αίμα, από πλεαύμενα συντρι-

μια, από κραυγές και αιωπές. Ο Σεφέρης είναι ένας άνθρωπος που συνήθισε να ζή στη θλίψη.

Πολύ νέος γνώρισε μιά καταστροφή, παύ ξερίζωσε ένα λού από τόν τόπο όπου ζούσε τρεις χιλιάδες χρόνια και ξερίζωσε και τόν Σεφέ-

ρη και τό σπίτι του. «Τά σπίτια που είχα μου τά πήραν. Έτυχε νά 'νοι τό χρόνια δίσεκτα' παλέμοι, χαλασμοί, ξεπιεμοί.»

Είδε Εσφινικά τούς συμπατριώτες του νά πέφταν στην άκρα δυστυχία, ν' αλλάζει ριζικά κι ή δική του τύχη και μαζί με τούς άλλους γίνεται κι αυτός φερέοικος.

Ο Σεφέρης είναι ένας έ-Εόριστος άπ' ότι ήταν δικό και οικείο, από τόν κόσμο του. Από τότε, και μόλις ήρε συνείδηση του χώρου όπου από έξής θα ήταν άναγκασμένος νά ζή, έγινε «μελετητής έρειπίων» καθώς γράφει ο Μάρκος Αυγέρης ή όπως λέει στον «Βασιλιά της Αίγινας»:

«Ο τόπος... με τ' άρχαία μνημεία και τή σύγχρονη θλίψη».

Αυτός είναι ο κόσμος του Σεφέρη.

Πολλοί κατηγορούν τόν Σεφέρη για πεσιμιστή και μηδενιστή. Ο Σεφέρης δέν είναι ούτε αισιόδοξος ούτε

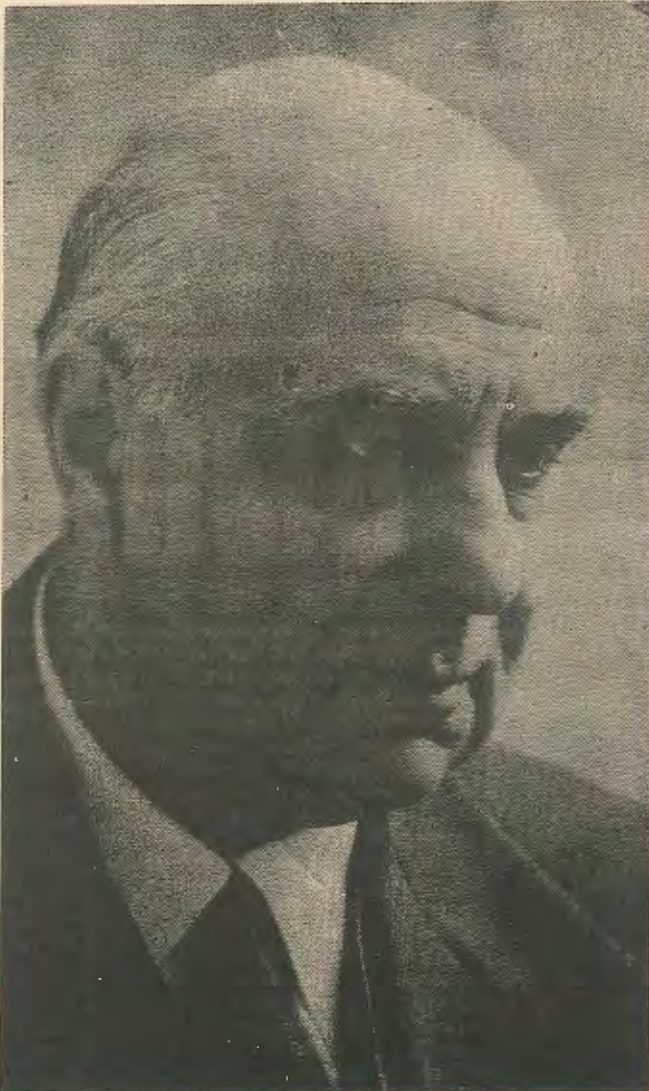
άπαισιόδοξος είναι στην ούσια τραγικός. Βλέπει τά τρομερά πράγματα έτοι όπως είναι και δέν τ' άποκρύπτει από τόν έαυτό του. Αυτό θά πεί πώς έχει τοποθετηθεί στην μήτρα της ανθρώπινης μοίρας, που ενώ είναι άδύνη, είναι μαζί και ή μεγαλύτερη χαρά, πέρα από κάθε εύτελή κι' έφήμερη οημοσία της λέ-Εησ. Η χαρά της άδουνηρης τραγικότητας.

κεια γιατί έμαθε από πείρα ζωής, ότι ο έλληνας πρώτο, ο Άνθρωπος έπειτα, ούγκεται από «Άγγελικό και μούρο φώς», διουπόστατος: φύση και μεταφυσική, ζωή και θάνατο «θούλιαγμα» και λαχτάρα του «θαύματος». Έμαθε άκόμα, πώς ή ανθρώπινη μοίρα είναι πάλη ένογώνια ενάντια στο θάνατο, κάτι σαν τό «θανάτω θάνατον πατήσας».

Όπως γράφει σε μελέτη του ο Γιώργος Θέμελης «ή στάση του ποιητή είναι άντρί-

«Αν δέν σταυρωθείς, πώς θά πεθάνεις κι' αν δέν πεθάνεις, πώς θ' άναστηθείς».

Τρία χρόνια από τόν θάνατό του

απο τη ξενη λογοτεχνια

PABLO NERUDA

Ο Πάμπλο Νερούντα, γεννήθηκε τό 1904 στο Παρράλ της Χιλής. Φοιτητής άκόμα, δημοσιεύει στο Σαντιάγο πέντε τόμους ποιήματα. Άρχίζει την διπλωματική του καριέρα από τό 1927. Πρόξενος της Χιλής στην Ραγκούν, τό Κολόμπο, τήν Μπατάβια, τό Μπουένος Άϊρες, τήν Μαδρίτη και τό Μεξικό.

Βρίσκεται στην Ίσπανία κατά τόν έμφύλιο πόλεμο. Τό 1943 επιστρέφει στην Χιλή και εκλέγεται γερουσιαστής. Ταξιδεύει στην Ρωσία, τήν Ευρώπη, τήν Κίνα. Τό 1950 ή ποιητική συλλογή του Canto General εκδίδεται στο Μεξικό και τόν ίδιο χρόνο μοιράζεται με τόν Πάβλ Ράμπσον και τόν Πάμπλο Πικάσσο τό Βραβείο Ειρήνης. Η τελευταία έργασια του, μετά τήν έκδοση των Άπάντων του τό 1952, περιλαμβάνει τίς συλλογές Plenos Poderes και Memorial de Isja Negra. Τόν Οκτώβριο του 1971 του άπονέμεται ή μεγαλύτερη παγκόσμια διάκριση, τό βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας.

Στόν Αϊμιλιάνο Ζαπάτα

Όταν τής γής επλήθυναν οι πόνοι κι' άπόμειναν στην άγροτιά τά κεροσκούραφα τότε έσπκώθης άπλωσες γενειάδες τότε έσπκώθεις άνέμισες μαστίγια και πήρες νά καλπάζεις σαν άνθος, σαν φωτιά

Μπορασίτα, Μπορασίτα για τήν πρωτεύουσα τραβώ για νάδρω τόν άφέντη πούπε νά με φωνάζουν

Τρέμει άλ' ή γής άπ' τή μακαίρια τρέμει κι' άνοίγεται στού δειλινού τό γοργοπέρασμα Τρέμει άλ' ή γής και ή πεζούρα πέφτει σπυρι άπ' άραποσίτι στη μαύρη έρημιά

Ψωμί μοιράζεις και γή κι' έγώ σ' άκολουθάω Για χάρη σου άπαρνήθηκα τά ούράνια τσινσρά της

Θεύγω Ζαπάτα με τή δροσιά των πριώνων καθαλλαρέων θεύγω Ζαπάτα σε μιά ντουφεκιά από τούς κάκτους για τά σπίτια με τούς κόκκινους τούς τοίχους

Μπορασίτα, Μπορασίτα μεταξωτές κορδέλλες φέρνω για τά μαλλιά σου Άχ, για τόν Πάντσο σου μίν κλαίς

Ο Ζαπάτα ήταν κώμα ήταν γή και αυγή Οι άντρες του με δίπλα και όργη σκοτεινίαζαν του όρίζοντα τόν κύκλο Στην έφοδο πάνω άπ' τά νερά και τά σύνορα στην έφοδο πάνω άπ' τή σιδερένια πηγή της Γκοαχίλια στην έφοδο πάνω άπ' τίς πέτρες της Σονόρα στην έφοδο όλοι άκολουθάγαν τήν τρελλή πορεία του τήν άγροτική θύελλα άπ' άλογοπέταλα

Μπορασίτα, Μπορασίτα φεύγω άπ' τό ράντσο με θάρρω γρήγορα

η προσφορά του σεφερη στην ποηση μας

Ο Σεφέρης - άνήκει στους μεγάλους δασκάλους τής γενιάς του 1930 - που με τήν άρετή και τήν τόλμη τους έφεραν τήν πνευματική άνθηση στα μαραζωμένα γράμματα τής προπολεμικής Ελλάδας.

Σε μιά έποχή όπου ή ποίηση μας πιθήκιζε κι άναμασούσε ξένους στοχασμούς, ο Σεφέρης θαθύς, θαρύς, αυστηρός, λιγόλογος μαιπίνει άργά με σταθερά στα μετόχια τής ποίησης φέρνοντας φώς και ταραχή «καινά Δαιμόνια» θάλεγαν σ' άλλους καιρούς.

Φέρνει μέσα του τήν πίκρα και τήν άπογοήτευση του πρόσφυγα. Ένας όλόκληρος λαός ξεριζώθηκε από τό πατρίο έδαφος. Μαζί του κι ή καρδιά του Σεφέρη. Κι έτσι έζησε ξεριζωμένος. Αυτό τόν άνάγκασε νά γυρέψη τίς ρίζες του σαν Έλληνας και

σαν Άνθρωπος. Και έγινε μελετητής έρειπίων για νά δρῆ τόν Έλληνα και μελετητής ψυχής και φλέβας για νά δρῆ τόν Άνθρωπο.

Ο Σεφέρης εισάγει στην ποίηση μας τό αίσθημα τής ύπευθυνότητας.

Η ποίηση του είναι άπόσταγμα πείρας και στοχασμού. Ο Σεφέρης δέν ένθουσιάζει με ύποβάλλει. Δέν συγκινεί με συγκλονίζει συνθέμελα. Ξέρει ν' άγγίζει τόν καυμό μας. Ο Σεφέρης έφερε στον κόσμο τής ελληνικής ποίησης τό κλίμα τής λιτότητας, και τής ειλκρινείας, τής ύπευθυνότητας και τής σεμνότητας.

Μάς έμαθε νά σκεφτόμαστε στοχαστικά με άχι όνειροπόλα ρεαλιστικά με άχι κυνικά με άλλα λόγια μάς έμαθε νά σκεφτόμαστε σωστά.

Στόν Γιώργο Σεφέρη

Έπαιρνε τή ζωή άπλά και με δέος. Δέν κάτεχε από δύνoμες ή μαγικά. Στο γέμισμα του κύκλου είδε τ' όνειρο: «Μούρο ή Άσπρα;» Προσέμιση τό χρώμα του. Άρματώθηκε, πλήγωσε, ματώθηκε. Όσπου ο πόνοσ τόν άπλοποίησε.

Άδειασε από πέτρα, γέμισε αίμα.

Όσοι τόν νιώσανε, σώπασαν. Οι ύπόλοιποι τόν κούρασαν με πυροτεχνήματα, τίτλους και μ' άλλα ήχηρά παρόμοια

Όσπου ο θεός τόν λυπήθηκε.

Άδεκασε από αίμα, γέμισε φώς.

Έται λυτρωμένος από πέτρες και γαίματα δέν χάραξε ούτε ένα άλφα μέχρι που έσθησε. Δικαιοσύνη, κανείς δέν τόν έέχασε

ΔΩΡΟΣ ΛΟΪΖΟΥ

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» εκδίδεται κάθε 15 μέρες από συντακτική επιτροπή και εκφράζει τήν επίσημη γραμμή τής Σοσιαλιστικής Νεολαίας (ΕΑΕΝ), Τ.Κ. 1064 Λευκωσία, Κύπρος. Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» κυκλοφορεί κάθε δεύτερη Παρασκευή σαν ένσωματωμένο φύλλο τής έφημερίδος «ΤΑ ΝΕΑ». Ένυπόγραφες συνεργασίες δέν εκφράζουν κατ' άνάγκη άπόψεις τής Σ.Ν.—ΕΑΕΝ.